



# A pók jó arc arc arc

**Egy** kellemes őszi estén találkoztam először a pókkal. A zuhanyrózsa és a fürdőszoba sarka közé szőtt kezdetleges hálóból nézett rám. Remegtek a lábai, biztos félt tőlem. Kata meg tőle. Azt mondta, mindig is irtózott a fajtájától, pedig tudnia kellett, hogy a pók jó arc.

Nem voltam hajlandó letolni vízsugárral a lefolyón, ha meg egy papírral és egy pohárral próbáltam volna kivinni, akkor még véletlenül összetrancsíroztam volna. Ezeket nevenségesen durva eljárásnak tartottam, mert a pók tényleg jó arc. Az, hogy Kata egy kicsit félt tőle, nem változtat a tényen. Miért is dobtam volna ki szegényt? Talán behúzódott a hideg elől, vagy kidobta a nője, nem akartam turkálni a magánéletében, már beköltözött, úgyhogy itt lakik. Amúgy is balszerencsés dolog pókot ölni. Így próbáltam rávenni Katát, hogy béküljön ki az új szomszédommal, ha már képtelen elhinni nekem, hogy a pók jó arc. Erre kiakadt, azt mondta, hogy gyerekes vagyok, és ezzel is csak őt akarom bosszantani, meg hogy nem akar egy légtérben lenni azzal a döggel. Rám parancsolt, hogy hozzam ki a fogkeféjét, aztán hazament.

Onnantól kezdve a barátaimhoz jártam át fürdeni. Majd mindannyian támogattak új lakótársam befogadásában, akik meg nem, azokkal nem beszéltem többet. Katával nem volt ilyen egyszerű. Reménykedtem, idővel majdcsak észhez tér, de azt mondta, hogy addig találkozni se akar velem, amíg el nem takarítom a házi kedvencemet. Ki gondolta volna, hogy a következő randin ellenőrizni is fogja? Hatalmas hisztit csapott, hiába mondtam neki, hogy Pók úr is ugyanolyan élőlény, mint ő. Így neveztem el a pókot, nehogy azt higgye, hogy lebecsülöm azért, mert ő csak egy állat.

Katának azt mondtam, hogy tartsunk egy hét szünetet, az idő majd megoldja. Nem jutott eszembe olyan ötlet, ami nem veszélyezteti, viszont elrejtí Pók urat. Ráadásul egyre nehezebb dolgom volt, mert a háló már betérítette az egész zuhanyzófülkét. Kata csak két hét múlva írt rám, hogy ha eddig nem kerestem, akkor már ne is. Nem mintha ő keresett volna.

Amúgy sem lett volna időm találkozni vele, mert Pók úrral sokat kellett foglalkozni. Nem akartam, hogy féljen egyedül a lakásban, és Kormival sem jött ki túl jól.

Hamar összebarátkoztunk. Nem beszélgettünk sokat, tekintve, hogy nem értettük egymás nyelvét, de minden este, miután hazaértem a fürdőszobából, lefeküdtem a fürdőszoba csempéjére, és csodáltam, ahogy sétálgat az egyre nagyobb hálópalotában, ami már a csapot is elérte.

De egy idő után megváltoztak a dolgok. Pók úrhoz mégsem bújhattam hozzá este, ha rosszul aludtam. Bár mindig elmeséltem neki, mi történt velem aznap, ahelyett hogy valamit reagált volna, kacéran elsétált a fürdőszoba mélyére, ahova nem láttam el a sűrű hálótól. Legalább engedte volna, hogy a hátát megsimogassam. Már sokkal szebb bundája volt, mint Korminak.

Egyedül éreztem magam. Egész napokat töltöttem a szobámban, néztem a padlót, és Katára gondoltam. Naponta többször kivertem, hátha jobb lesz. Egyszer Pók úrra gondoltam közben. Elképzeltem, hol lehetne a melle meg a pinája. Csak amikor elmentem, vettem észre, hogy Kormi végig engem nézett. Mintha turkált volna a gondolataim között. Aznap este nem tudtam a fürdőszoba küszöbére feküdni, nem voltam képes gyönyörködni abban, ahogy Pók úr lomhán sétálgat az ajtófélfá és a zuhanyrózsa között. És másnap se.

A macska próbált megvigasztalni, az ölembe mászott, dorombolt, majd miután meguntta ezt, a szememre hányta, hogy nem foglalkozok sem magammal, sem a lakással. Nyávogva mutogatott a repedésekre, amik a fürdőszoba felől futottak végig a falon. Csak egy hónap múlva tudtam újból Pók úrra nézni, akkor is csak azért nyitottam be hozzá, mert hatalmas vinnyogást hallottam a szobájából. Szerencsére Pók úr néhány karmolással megúsza a dolgot, de látszott rajta, hogy nincs a legjobb formájában. Őt is megviselte a külön töltött idő, különben két pillanat alatt becsomagolta volna azt a vernyákoló szardarabot. Megijedtem, hogy depresszióba esett, leadott vagy tíz kilót. Lerohantam a parkba egy zsák avarért, reméltem, hogy az otthonosabb környezet felvidítja. Kivettem két hét szabadságot, hogy csak vele tudjak foglalkozni. A tenyeremből etettem, először legyeket vittem neki, majd ahogy hízott, felszolgáltam a macskát. Együtt töltöttük minden szabadidőnket, többször hajnalig sugdolóztunk.

Az egyik este a küszöbön aludtam el. Meg voltam kötözve álmomban, és nem láttam semmit. Hiába próbáltam megmozdulni. Aztán majdnem elhánytam magam, mert észrevettem, hogy Kata zsiros és korpás haja nem enged el. Ekkor Pók úr betörte az ajtót, és lerágta a köteleimet. Koszos voltam, hajszálak tapadtak a bőrömre, szégyelltem magam, megpróbáltam eltakarni a testem, hogy ne lásson így. Ő nem undorodott tőlem, a karjaiba vett, magával vitt a zuhanyzóba, megfürdetett, és én sosem éreztem még magam ilyen könnyűnek. Láttá, hogy védtelen vagyok, és paplant szőtt körém. Meleg volt, valahogy így képzeltem el az anyaméhet. A tagjaim ellazultak, és reménykedtem, hogy az a bizsergető érzés a bőrömről emésztőnedv. ■ ■ ■

# Zápfiókák ókák ókák

**M**egnézhetitek a madaraimat, gondoltam, mikor kicsomagoltam a szobrocskákat, és leraktam az asztalra a felvételiztető tanárok elé. Azt hittem, hogy kíváncsibbak lesznek egy kicsit, de nem esett rosszul. Az ő bajuk, ha nem nézik meg, mert szépek lettek. Vittem kacskákat, verebeket, egy fácánt, de a kedvencem a pelikáncsalád volt. A mama etette a fiókáit. Anya azt mondta, hogy igazából a saját vérével kellene táplálnia őket az eredeti ábra szerint, de én nem hallgattam rá. Minek etetné őket a vérével, amikor annyi finomabbat találhatna nekik? És ha a pelikánmama megsebesül, ki védi meg a fiókákat? Anya erre azt mondta, lehet, hogy ez igaz, de előbb vagy utóbb a kicsikhez kerül a pelikánmama vére. Ezt nem hittem el, nem lenne szép dolog a fiókáktól, ha elfogadnák.

Anya jobban izgult, mint én, hiába mondtam, hogy ezek csak szobrok. Útközben is végig azon sopánkodott, hogy igazán felkelhettem volna korábban, és akkor nem kellené neki gyorshajrással vezetni, és a csomagolást sem kellett volna elkapkodni. Ezeket is maximum a szentlélek fogja megóvni, mondta Apa, mikor indulás előtt ránézett a ládára, amiből kiálltak a csomagolóanyagként használt újságpapírcafatok. Zsörtölődött egy ki-

csit, a fülembé súgta, hogy jó legyél, nagylány, és átölelt. Késve értünk az iskolához, csak a tanárok előtt nézhettem meg, hogy ügyes volt-e a szentlélek.

Az ábrát, ami alapján a pelikánokat készítettem, a könyvben találtam, a könyvben olvastam fel esténként. Ilyenkor összegyűlt a család. Apa homloka kisimult, Anya megszépült a gyertyafényben, és a testvéreimből is elszállt minden rossz szándék. Nekem meg büntudatom volt, hogy délután még haragudtam rájuk. Az olvasás után közösen énekeltünk, és mindenki elmondta, hogy miért ad hálát. Aznap én azt köszöntem meg, hogy összetört a fácán. Anya nem értette, de mondtam neki, hogy az egyiknek el kellett törnie, mert nem keltem fel időben. És a fácánt amúgy sem szerettem, mert túlságosan hiú, csak arra figyel, hogy milyen szépek a farkollai. Ezután Anya azt nem értette, hogy akkor miért csináltam ilyenre. Hiába magyaráztam, hogy ha egy fácán nem díszes, akkor egy kövér galambbá változik, ami ugyanúgy az orrára köti a többi madárnak a hurrogásával, hogy ő milyen szép, csak még csúnya is. Anya összeragasztotta a fácánt, azt mondta, ha nem szeretném, akkor nem szépítgettem volna délutánokon keresztül, meg hogy egyszer még örülni fogok neki.



Bocsi, egy kicsit meg tudod fogni? – tartottam oda Hubácskát Gyöngyinek. Hogy jól viselje a konzultációt, egy üres teremben már megszoptattam Hubát, meg is böfiztettem. Reméltem, hogy nem fogja összetrutyizni Gyöngyi ruháját. Most mesélte Évinek, hogy tegnap vette. Jól állt neki. Nekem is volt egy ilyen színűm, csak a sok mosástól kifakult. Teljesen kiszámíthatatlan, hová folyik a fehér köpet Hubácska szájából. Nem láttam a szemem sarkából, hogy viseli a hiányomat, miközben előpakoltam a modelleket és a rajzokat. Félttem, hogy Gyöngyinek rosszul fog esni, hogy rábízom Hubát, nem is ismertem eléggé ahhoz, hogy lesúlyozzam a kisfiammal. Ráadásul sokkal többet beszéltek hozzám, mint a többiekhez. Ahányszor valakinek a köhögését Huba felsírásának hittem, oldalra kaptam a fejem.

Pakolás közben összetörtem az egyik agyagmodellt, és elrohantam egy nejlonzacskót kérni valakitől. Láttam, hogy Huba pilledten rágcsálja Gyöngyi copfját. A fél osztály ott állt körülötte, mindenki meg akarta simogatni. Gyöngyi kihúzta magát, és ha valaki agyagos kézzel akart volna hozzáérni, arra úgy nézett, mint a pasijára, ha már több mint húsz perce beszélgetne egy másik lánnyal a folyosón. Megizzadtam a kapkodásban, levertem az agyagport a ruhámról. A kicsinek csak akkor tűnt fel, hogy nem nálam van, amikor már nyújtottam felé a kezemet. Sírni kezdett, és olyan erősen kapaszkodott a ruhámba, mint ha én nem is tartanám. Nem néztem Gyöngyi szemébe, miközben megköszöntem, hogy fogta, észrevettem, hogy kiszakadt a nadrágom, ő ilyen ruhában sosem jött volna be. Mindig is irigykedtem Gyöngyire. Ő nevetve végigsimította a még nyálás haját, és azt mondta, nagyon szép kisbaba, meg hogy nagyon szívesen.

Felöltöttem Hubát, beletettem a hátihordóba, és elsiettem vele. Úgy szeretgették, mint egy kiscicát. Mintha töltöttek volna neki egy tálba tejet, hallgatták volna fél percig, ahogy dorombol, aztán nem látnák egy hétig. Nem akartam dühös lenni rájuk emiatt.

Márk még nem volt otthon. Gyorsan összedobtam neki egy rántottát, aztán rávettem magam, hogy főzzek egy sajtlevest is. Gondoltam, biztos örülni fog neki. Nem mintha hóbörögne, hogy csak heti kétszer eszünk főtt ételt, de jó lenne látni, ahogy felderül az arca, amikor hazaér. Bár ezt valószínűleg át fogom aludni. Anya halála óta mellette voltam először boldog, és nem akartam hálátlannak tűnni. Huba elaludt, őt is kimerítette a konzultáció. A tegnap estét is átmocorogta, egész éjszaka égett a lámpa az asztalomnál, hogy kész legyenek a rajzok. Márk a karjaiba vette, altatót énekelt neki, aztán elaludt a fotelben, miközben Huba gügyögve a hasára folyatta a nyálát. Akkorra elfelejtettem, hogy miért gondoltam jó ötletnek a rusztikus szakrális edényeket a diplomamunka témájaként. Nem érdekelt már, hogy mindenki húzni fogja a száját, ha meglátja a terveket, beleértve engem is. Csak ott akartam feküdni Hubácska és Márk mellett, hogy legalább öttől nyolcig rendes család lehessünk.



Találtam egy fészket a mező szélén, amit félig eltakart a fű. Gondoltam, biztos egy fácáné, azok szoktak ilyen fészket rakni. Csak megálltam egy kicsit séta közben, mert majdnem leragadt a szemem. A tojó nem volt sehol. A tojásokat a fészkekkel együtt beraktam egy kartondobozba, hogy ne essen bajuk fékezésnél. Amint hazaértem, berohantam a fürdőbe, mert útközben megittam egy liter kólát, hogy ne aludjak el. Márk még nem volt otthon. Elfelejtettem, hogy szerdánként jár meditálni. Ha eszembe jutott volna, nem beszélgettem volna plusz egy órát a nővéremmel. A kicsik persze még ébren voltak, veszekedtek, hogy ki játsszon a számítógépen. Mikor kikapcsoltam, egyszerre ordítottak fel, és a meseolvasással is alig lehetett lecsillapítani őket. Mikor vége lett a fejezetnek, átmentem a nagyok szobájába, hogy jönnék-e imádkozni. Huba valószínűleg a városban volt még, Marci meg tanult. Mire visszamentem a kicsikhez, már aludtak mind. Leültem az egyik székre, és a sötétben elénekeltem egy *Oltalmad alá futunk*-ot. Nem éreztem, hogy megszépült volna az arcom.

Márknak már itthon kellett volna lennie. Éppen arra gondoltam, hogy az alvás majd mindent megold, mikor eszembe jutott a fészkek. Kirohantam érte, és egy kosárba raktam a zuhanyfülke mellé. Nem volt máshol hely. Odavittem egy erős lámpát is, hogy éjjel-nappal világítsa, gondoltam, kotlás helyett jó lesz ez is. Nagyon vártam, hogy kikeljenek, elképzelttem, ahogy otthonra találnak a lakásban. Nem lennének útban, csak futkorásznak ide-oda. Őket könnyű lenne szeretni. Lehet, hogy zavarnák a tévézést, de amúgy is jobb lenne, ha a kicsik kevesebbet ülnének a képernyő előtt. Gondoltam, hogy elviszem őket az iskolába is. Biztos izgalmas lenne a gyerekeknek futkározó fiókákat rajzolni. De az is lehet, csak nyafognának, hogy ez így túl nehéz, ahelyett hogy örülnének, hogy alkothatnak. Kitaláltam, akkor otthagynom a tanítást, és szerzek valahonnan egy műhelyt, odaköltözök a fiókákkal, és rengeteg, legalább életnagyságú fácánszobrot készítek. Szépek lennének, és szabadok. Ruhástul aludtam el.

Nem tudom, mikor keltett fel Márk, megágyazott, mire átöltöztem. Betakart a paplannal, mielőtt elment volna fogat mosni. Csak félálomban hallottam, hogy Huba ki van akadva, mert nem tud rendesen zuhanyozni a fészektől, Márk meg próbálja csillapítani, hogy halkan, meg hogy engeddd egy kicsit játszani, és hogy úgylis megzápultak, amíg hazahozta őket vidékről. ■ ■ ■

## Háziállat állat állat

A nikó, gyilkolja a kutyád! – szólt oda Emő, egy másodpercre megszakítva a telefonbeszélgetést. Úgy tettem, mintha nem hallottam volna meg, csak szorítottam Fülinek, hogy védje meg magát. Belekapaszkodtam a kerítésbe, kifehéredett a kezem. De nem kiskutya már. A többihez képest sem. Ideje a saját lábára állnia. Attól még, hogy csapzott egy kicsit, nem kéne hagynia magát. Fűli egy pillanatra kiszabadult a többi kutya gyűrűjéből, és elkezdett a bokrok felé rohanni. Nem jött oda hozzám, mert Emő mellettem telefonált, és Fűli jobban félt Emőtől, mint a többi kutyától, azóta, hogy az idős nő elverte a botjával. Fülinek tudnia kellett volna, hogy nem szabad lepisilni senkinek sem a harisnyáját. Attól még, hogy én azelőtt nem szidtam meg érte. Engem nem zavart, úgylis mindig sétáltatás után szoktam tisztát venni, meg zuhanyozni.

Fűli gyorsan futott, csak egy-két kutyának volt kedve követni a bokrok közé. Szegény, a menhelyen nem tudott elmenekülni. Eredetileg egy szép selymes, fehér bundás kutyát

akartam, de olyat ott úgysem találtam volna, Fülit meg nem hagyhattam ott. Állatkereskedésből nem vehettem, Ádám nem engedte, azt mondta, túl keveset keresek ahhoz. Pedig olyan szépek lettek volna ketten Lénával, a kis fehér orrocskáját belefűrhatta volna a labrador fekete bundájába, úgy szerethették volna egymást, mint mi Ádámmal. Járhatunk volna a parkokat négyesben egész estéken keresztül. Mondjuk így sem sétáltatunk sokat együtt, Ádámnak nincs rá ideje. Én kihoznám Lénát is, de ő csak Ádámra hallgat. Egy könyv szerint azért, mert ő a falkavezér. Utána is olvastam, mert nem értettem, hogy Léna mért nem kedves velem.

Szerencsére Fülinek csak az egyik füle nem gyógyult meg. Kinőtt a szőre, még a háta közepén is, ahol azt hittem, örökre csupasz marad. Gondoltam, egyszer befestem fehérre, tartunk egy vicces estét, de Ádám kinevetett. Persze Fülí sosem lesz már bátor kutya, fél mindentől. Eleinte tőlem is, de hamar megszeretett, egy ideig csak a lábamnál tudott elaludni, aztán egyszer Ádám meglegelte a dolgot, és kirugdosta a szobából.

Fülí kirohant a bokrok közül, a szemközi fák felé. Meg kell tanulnia megvédeni magát akkor is, ha egyedül van. Pedig pont ezért szerettem volna kutyát, hogy mindig ott legyünk egymásnak. Mint Ádámnak Léna. Ádám mindig vele beszél meg a legfontosabb dolgait, engem akkor kiküld a szobából. Azt mondja, egyedül akar lenni vele. Jó Fülinek elpanaszolni, ha bármi bajom van, csak kár, hogy nem tud tanácsot adni. Lehet, hogy csak azért nem ad, mert megsértődött Ádámra amiatt, hogy kihallgatja ezeket a beszélgetéseket. Egyszer én is kihallgattam őket, és vacsoránál kedvesen megkérdeztem, lenyelve a féltékenykedésemet, hogy milyen Annáról beszélt. Azután pár napig nem mehettem ki az utcára, de Ádám három napon keresztül minden este beborogatta az arcom. Be is kente egy krémmel, olyan finoman simogatott, mint öt éve, még az elején. Kivett egy szabadnapot, főzött, pedig erre addig sosem volt hajlandó. Összebújtunk, borozgattunk, már rég nevettem annyit. Fülit is felengedte az ágyra. Mondjuk, a többi alkalommal már nem vehetett ki szabadnapot, azt mondta, akkor nem maradna a nyárra.

Anikó, nem hallod? – szólta oda megint Emő, mikor lerakta a telefont, és elindult a kutyákhoz, mert észrevette, hogy az ő Nérója szájában maradt Fülí másik füle. A többi kutyát körülöttük sosem hallottam ilyen hangosan ugatni. De ettől még nem kellene Fülinek megijednie, talán ha ő is rákezdene, megértenék, hogy ő is egy kutya, és nem szabad így bánni vele. De ha Néró nem is változik meg, a többi talán meg tudná védeni. Bár lehet, hogy az sem segítene, mert Néró a falkavezér. Pedig Fülí olyan jól játszott Fifivel is tegnap. Szegénykém, biztos azt hiszi, hogy ha szelíden túr, akkor egyszer majd befogadja a falka, de ezt a marcangolást mégsem hagyhatja. És hiába várja, hogy majd egyszer történik valami, és minden jó lesz, mert ilyen még sosem volt.

Emő már elkezdett a botjával utat törni Néró felé a többi gazdival együtt. Egyre erősebben szorítottam a kerítést, és reménykedtem, hogy előbb hallja meg Fülí a suttogásaimat, mint Ádám az ajtón keresztül. ■ ■ ■